

„NEM TETTEM LE A TOLLAT...”

BESZÉLGETŐTÁRS: ZALÁN TIBOR

Meleg volt. Félttem a beszélgetéstől, a találkozástól. Baka Pista szemrehányásaitól. Igaza volt. Nem volt persze igaza. Akkor már megbékéltünk egymással és a külön-külön sorssal. Akkor már a világ is kezdett megbékélni vele. Kezdte a kompenzálást, és ezt ő tudta. Hagyta, örült neki, és szomorú volt miatta. Késő szüret. Nagyon meleg volt. Nehezen találtunk oda a szekszárdi szülőházhoz. Emlékszem, gyümölcsöt ettünk, vörösborokat ittunk. Meg méregerős halászlét délben, és újabb sűrű borokat az interjú előtt. A csöndesen szomorú szüleire, meg a tébláboló feleségére, Tündére, gyerekeire, a mindig nevető Ágnesre és a roppant zavart Tamásra emlékszem a délelőttben. Együtt voltunk vele, de mert szüntelenül figyeltük, külön is tőle. Ezt éreztük, ha nem is tudtuk. Figyelmes voltam én is vele, mint talán még soha, emiatt kiszámított és sokat bizonytalankodó. Számítógépekről beszélgettünk, tréfálkoztunk, mintha nem a halál küszöbén toporogtunk volna. Meg a betegségről, becsukott ajtó mögött nőkről és a kiszolgáltatottságainkról beszélgettünk – aztán felmentünk egy panelház (talán) első emeletére, és Kiss Robi belötte a masináját. Saját szakállra dolgoztunk, belső megrendelésre, azzal a rossz sürgetéssel, hogy időben kell Szekszárdra érünk. Baka Pista ideges volt, mint mindig, ha szerepelni kellett, tréfálkoztunk, bele-beleakadtunk a felvétel nehézségeibe. Aztán elkészöntünk, megöleltük egymást, integettünk. A városka határában dinnyét vettünk, és még borokat. Hazaértem, és boldog voltam, hogy él még Baka Pista. Késő este ért el a hír: annak a napnak a hajnalán, amikor elindultunk Szekszárdra, 1994. augusztus 16-án, meghalt a bátyám. Ő már nem él. Elkéstem tehát, egy másik életből mégiscsak elkéstem. Az ő arcát legfeljebb az emlékezetem kamerái, mikrofonjai rögzíthetik a múltó időben – ha csak addig is, amíg vagyok. Valamiképpen így vigasz a gyászban: Baka Pista arcát, hangját még ide tudjuk idézni egy kései filmszalagon is...

– Magdolna-zápor. *Első könyved. Azt, hogy milyen hatású volt a befogadás szempontjából, láttuk. Te hogy élted át? Mit jelentett? Belépést az irodalomba, helyet vagy csalódást?*

 - Ez volt az első kötetem, amely elég nehezen állt össze. Gyakorlatilag az öt egyetemi év s főleg a két tanári évem terméséből. Mert

akkor valahogy többet írtam, pedig kevesebb időm volt rá. Az egyetemista versek egy részét azóta már el is hagytam a válogatott kötetemben. Tehát én lassan érő típus voltam. Nagyon nehezen jött össze ez a könyvem. Ugyanakkor nagyon nagy várakozások előzték meg, mert eléggé bedobott a *Kortárs*-beli bemutatás, meg úgy sok minden a köztudatba, '72-ben, '73-ban, '74-ben.

Lehettem volna én is *a fiatal költő*. Mint amilyen szerepre Nagy Gáspárt választották egy időben. Meg Zalán Tibort – hogy ne feledkezzünk meg a későbbiekről sem – s még előttem, mondjuk, Veress Miklóst. De én erre a szerepre alkalmatlan voltam. Ráadásul a *Magdolna-zápor* viszonylagos sikerétől picit meg is rémültem. Úgy rémültem meg, hogy mi lesz, ha ezt nem tudom folytatni. És valóban nem is tudtam. Ráadásul akkor költöztem Szegedre, ami életformaváltást is jelentett, meg azt is, hogy panelházban laktam, ahol éjszaka nem lehetett fennmaradni és gépelni. Napközben meg a szomszédok nem hagytak dolgozni. Nagyon hosszú szünet következett, és mondhatnám, hogy a padlóra kerültem. Tehát én ennek a kötetnek ezt köszönhetem. Az más dolog, hogy ebből a kötetből hat verset kicenzúráztak – melyekből kettőt úgy csempészttem vissza a másodikba –, és eléggé rossz hírem támadt azokban a körökben, ahol akkoriban még sok mindenről dönthettek volna. De az írásban ennek nem kellett volna zavarnia, sőt mondhatnám, nem is ez zavart. Megvolt ez a kötet. És ahogy most a másodikkal, a *Tűzbe vetett evangéliummal* összehasonlítom, frissebb, üdébb. Nem magasabb szakmai színvonalú, de sokkal hatásosabb könyv volt. Mondhatnám, jobb volt, amellet, hogy sokkal több gyenge vers volt benne. A második könyv nagyon tükrözte azokat a válságos éveket. Igazából a harmadik kötet, a *Döblinggel* találtam meg magamat.

– Azt mondod, hogy nem tudsz éjszaka gépelni. Hogy írsz? Ostoba kérdés, de beszélj erről is! Hogy íródik egy vers? Milyen körülményei vannak külső-belső-család-világ viszonylatban?

– Én mindig szobában tudtam csak dolgozni, egyedül, és zenét hallgatva. Nekem a panelban való lakás azért volt rossz, főleg az első helyen, ahol tíz évig laktunk, mert kicsit zajosak voltak a szomszédok, és éjszaka tényleg nem illik másokat gépkopogással meg zenehallgatással zavarni. Hogy engem zavarnak-e vagy sem, az más dolog. Aztán volt egy pár év, amikor a szerkesztőségben dolgoztam. Sajnos, abban a rossz levegőben, ami lehet, hogy a betegségem okozója is lett. Ott jó volt dolgozni, sokat is írtam. Egyvalami volt...

(ami ma nagyon hiányzik otthon) – a telefon. Állandóan csörgött a telefon. Tehát valami miatt mindig félbe kellett szakítanom. Ami igazán fontos volt, azt itt csináltam meg, Szekszárdon. Kivettem az évi szabadságomat egy-két részletben, és eljöttem ide egy hétre-két hétre a szüleim házába. Amíg ott nem volt lemezjátszó, addig hoztam az enyémet, meg az ötven-hatvan darab lemezt, és akkor vertem a gépet egy hétig. Prózát csak úgy tudtam írni, hogy itt összehoztam nagyjából, és Szegeden már csak javígtattam. Most másfél éve gyakorlatilag otthon dolgozom. És tudok. Most már a család se zavar. A gyerekek is megnőttek. Be tudom csukni a szobám ajtaját, de ha nem csukom be, akkor is. Szóval tudok dolgozni, ha a lelkiállapotom engedi. Hát az pedig attól függ.

 - Eleve gépbe dolgozol. Írógépbe. Ilyet még nem
is láttam.

 - Ahogy ma már sokan eleve számítógépbe dolgoznak.

 - Az nem ugyanaz. Tudniillik, te kiszeded a piszkozatot, eldobod, újat fűzől, száz lap...

 - Azért annyi nem, száz lap nem, de húsz biztos. Egy időben nekem nagyon olcsó volt a papír, mert a szerkesztőségből annyit vehettem, amennyit akartam. Mondjuk, ez az egyik oka. A másik meg az, hogy 74-ben megvettem életem első írógépét (most megjavították, azt használom itt, Szekszárdon), és akkor rádöbbenem arra, hogy ha az ember gépbe ír, akkor szebb az íráskép, már egyenesek a sorok, esztétikusabb látványt nyújt. Könnyebben létrejön a vers végleges formája, mint kézírással. Hát ugye akkor nem volt más választás, csak a kéz vagy a gép. És sok papírpazarlással ugyan, de kialakult, hogy csak géppel írok. Nem is tudnék már másként.

– Milyen géppel írsz?

[illegible][illegible]

 - Hát... ha a saját szobámban lenne egy, és ha ott

lenne egy nyomtató is rögtön. Szeretem papíron látni a szöveget. Igazából az tartott vissza, hogy tisztességes nyomtatót már ahhoz a géphez, az előző gépünkhöz sem sikerült szerezni. Meg, hogy nem nálam van az a gép. Én megvagyok az írógéppel. Kicsit zajos, az igaz. Na és, még valami. Hadd mondjak még valamit! Ha az ember a számítógépben javít, akkor eltűnik az előző változat. És hányszor volt az, hogy előkotortam a papírkosárból azt az először leütött két sort, és mégis az lett! Vagy nem tudom, más hogyan oldja meg, hogy a képernyőn lássa valamennyit. Nálam soronként születnek a dolgok. Főleg egy fordítás, ahol rengeteg variációval jut el az ember a végleges szövegig. Ahhoz meg kell, hogy ott legyen az összes.

[illegible]

– Biztos meg lehet oldani számítógépen, csak...

 - Akárhány képernyőt lehet...

– Ja, hogy akárhány képernyőt...

 - A Döblinget említetted, hogy az első olyan könyv volt, amellyel igazán elégedett voltál, és azt hiszem, ott jelent meg először igazán teljesen az a komorság, az a nagyon-nagyon – nem jó szót használok, de – mélységes szomorúság, ami aztán végigkíséri az egész költészetedet. Paradox módon, az utolsó kötetedben, amikor egy szerep mögé bújsz – Sztyepan Pehotnij szerepe mögé –, viszont már egy csomó ironia, önironia, önreflexió jelenik meg, ami oldani látszik ezt a mélységes szomorúságot, ezt a komorságot. Alkatból következik, hogy ennyire komor, feszült a verseid hangoltsága, vagy ez reflektálás a világra, amelyik gyilkol téged?

 - Nem is tudom, mert szerintem az irónia mindig is ott volt a dolgaimban. A '77-es *Trauermarsch* például ironikus vers, amely nem is a *Döblingben...*, hanem szerepelt már a *Tűzbe vetett evangéliumban* is. Tehát ez azért ott volt, csak nem ez volt a jellemző. Talán azért nem, mert az ember ezekben az években olyan számkivetettnak érezte magát a világban. Úgy érezte, hogy olyan hatalmakkal áll szemben, melyek ellen semmit nem tehet, melyek teljesen irracionálisak. Nálam az Isten az, ami gyakorlatilag ezt jelentette. És az ember abszolút kiszolgáltatott, és reménytelen helyzetben van. De még csak nevetni sem tud ezen. Igaz, legalább hagyják élni. Az irónia - ami egyébként a legelkeseredettebb dolog a világon - nálam a rendszerváltás táján jelent meg.

igazán a Yorick-versekben. Az irónia, ami a kiábrándulásról szól. Azok voltak az első kimondottan nem a metaforára, hanem az iróniára épülő verseim. A *Döblinget* én nem azért tartom sikeresnek, mert a világszemléletem tökéletesen kifejeződött benne, hanem, mert szakmailag ott jutottam el arra a szintre, hogy végig tudtam csinálni egy metaforából tökéletesen egy verset.

– Mit jelent a metafora számodra?

 - Most már nem annyi mindent, mint azelőtt.

 - Azért kértem, mert régebben ezen sokat vitatkoztunk.

 - Igen. Régebben én úgy voltam, hogy amit képpel, metaforával, hasonlattal, tehát költői képpel nem lehet elmondani, az nem versbe való. Mint amit a zenében hangszínnel vagy dallammal nem lehet elmondani, az a zenétől idegen dolog. Bár rossz a hasonlat, azt hiszem, mert aminek nincs dallama... Tehát - mondjuk - a dallam volt a metafora. Bár, mint minden hasonlat, ez is sántít. Ma már nem annyira fontos. De a látvány ma is nagyon fontos. Amikor prózát kezdtem írni - ahol kerülni kell a metaforákat -, döbbentem rá arra, hogy a látvány fontosabb. Maga a látvány. És nem feltétlenül szükséges az embernek leszűkítenie magát arra, hogy egy metafora-sorral mondjon el mindent. Ez körülbelül olyan leszűkítés, mint a zenében a dodekakfónia. Hogy meg van adva ennek a tizenkét hangnak egy meghatározott sorrendje, és csak azt lehet aztán variálni. Tehát olyan szabályokat állapítottam magamnak, amelyeket én ugyan be tudtam volna tartani, más már nemigen. De néha még én sem. Ez megakadályozott abban, hogy rendszeresen dolgozzam. Ezért volt az évi három-négy vers. Mert én túlságosan szigorú elképzelés alapján éltem és dolgoztam. Hát inkább nem éltem - dolgoztam. De hát a világ sem volt olyan érdekes és izgalmas. És ha felháborító is volt, akkor olyan langyosan volt felháborító. Olyan mindig egyforma unalom-szürkeség és langyosság lengte át. Aztán meglódult velünk a történelem. Nem véletlen az, hogy '89 óta nekem három kötetem jelent meg. Abból egy válogatott, de mégis két kötetet megcsináltam, két teljes kötetre való anyagot, ami - még ha három könyvbe van is elosztva -, igazából ezeknek az éveknél a termése.

 - Azt mondd, hogy a rendszerváltás után jött neked az irónia, vagy erősödött fel az irónia a költészetedben, az

írásművészetedben. Most átéltünk egy újabb váltást az elmúlt napokban, amikor egy új kormány került hatalomra Magyarországon, a szocialisták és az SZDSZ-esek koalíciója. Hogyan éli ezt át Baka István, a költő?

 - Nézd, maradjunk abban, hogy nem beszélünk napi politikáról. Mondhatnám azt, hogy ez nem téma számomra.

 - Világos. Nem fontos. Két irányban távolodtál el a verstől, holott elsősorban versíró vagy. A dráma és a próza felé. Beszéljünk ezekről. Milyen élményeid voltak? Egyrészt a dráma írásáról. És a próza mit hozott a konyhára? A költői konyhára, az írói műhelybe...

 - Nagyon régen nem írtam már prózát. Végül is öt kisregényt írtam. Ennek van egy előzménye.

 - Az egy jelentős szám.

 - Hát, már távol vagyok tőle. A kamaszkoromat írtam meg bennük mitológia meg szekszárdi őstörténetek mögé bújva. Azt hiszem, ezt kiírtam magamból. Mostanában a betegségem miatt is nincs türelmem annyit ülni egyszerre a gép felett. Ezt most nehéz lenne elmondani... Tavaly télen elkezdtem újra prózáat írni, de olyan gyakran kellett felállnom és kimennem, hogy azt mondtam, nem. Mert, ha verset írok, akkor tudom, hogy a sor végi szó továbbvezet, mondjuk, a rím. Akkor tudom, hogy folytassam, de ezt prózánál nem lehet megcsinálni. A próza életemnek fontos szakasza volt, főleg, amikor nem tudtam verset írni. Volt is olyan év, amikor csak prózáat írtam. Ilyen volt például a '85-ös, amikor *A kisfiú és a vámpírok* a már meglevő vázlatokból megszületett.

– *Mi vitt a dráma felé?*

[illegible]

 - Bemutató?

 - Egyetlen bemutatóm volt, a második drámámnak, *A korinthuszi menyasszonynak* egy eléggé meghúzott és stúdiószínpadra áttett változata. Nagyon tisztességes, szakmailag jó színvonalú, de az én eredeti elképzeléseimtől eléggé távol álló előadásban, Szegeden, Sándor János szakmailag tisztességes, és mondhatnám, nagyon jó rendezésében. Nem éreztem azért magam igazán azonosnak ezzel, de azt hiszem, hogy bárki csinálta

mozgásokat. Tehát végül is tudnék írni hangjátékot, de nem vonz a dolog, egyszerűen nem vonz. Ha drámát írnék még egyszer, akkor tudom, hogy megint azzal pepecselnék a legtöbbet, hogy leírom a helyszínt. Pedig tudom, hogy ez az, amit a rendezők rögtön kihúznának, meg a díszlettervezők. Az első dolguk... Meg a szerzői utasításokat. Nálam a szerzői utasítás fontosabb néha, mint maga a szöveg. Ezért jó prózát írni. Azt szeretnék még. Hát, ha az egészségem engedi, természetesen.

 - Kikerültél egy kérdést - teljesen jogosan -, hogy mi a viszonyod a mai politikai, társadalmi állapotokhoz. Egy dolgot viszont nem hiszem, hogy feltétlenül ki kéne kerülni, hogy hogyan látod ma az irodalom helyzetét. Mert egy egészen más irodalomban élted az ifjúságod vagy a kezdő, illetve haladó költői időszakod, és most egy teljesen elbizonytalanodó társadalomban, egy teljesen elbizonytalanodott irodalomban élsz, vagy azon kívül élsz, de tulajdonképpen csökken a rálátásod az irodalomra. Milyennek látod ma az irodalmat?

 - Én nem érzem azt, amit te mondasz. Úgy érzem, az irodalom borzasztóan eleven és pezsgő. A társadalom is, csak szörnyű módon. Szóval, szörnyűségek történnek. Biztos az irodalmi életben is, nem tudom mert nem vagyok benne. De hát én azt látom, hogy remek folyóiratok jelennek meg, remek könyvek jelennek meg, és megjelennek! Az más dolog, hogy a boltokba nem jutnak el. Mert könyvterjesztés nincsen. Úgyhogy én szerintem az irodalmunk a virágkorát éli. És nagyon sok fontos mű meg is fog ebből maradni, amit még nem láthatunk. Bőségben születnek egymás után. Hadd ne soroljam, mert nagyon rossz felsoroló vagyok, meg nagyon rossz a memóriám is. Úgy érzem, hogy a költészetben is nagyon sok jó dolog történik. Sok tehetséges fiatal is van, és most rögtön fórumhoz lehet jutni, s ez nagyon nagy dolog. Amitől legjobban félttem, hogy nem fognak verseskönyvek megjelenni. Hát dehogy nem! Több jelenik meg, mint azelőtt. Mondhatnám, több felesleges is jelenik meg. Ennyi dilettáns könyvet még az életben nem láttam. Legkönnyebb százezer forintot összeguberálni, ami elég egy könyvnek a kiadására. Igaz? Az viszont, hogy a könyveket nem találod a boltban, tragédia. Mert nem találod.

– Teljesen parttalanná vált a megjelenés, vagy gyakorlatilag nincsenek a megjelenéssel szemben támasztott kritériumok, legfeljebb pénzügyiek.

mert a kiadónak nincs rá pénze. Kilencvenegy elején nem kaptam már fordítói megbízást, holott mondhatom, az egzisztenciám már arra alapoztam, és nem a szánalmas fizetésemre a *Kincskereső*ben. Ez volt az egyik. De nem is ezért volt fontos, hanem azért, mert amikor elkezdtem sokat fordítani, akkor elkezdtem sokat is írni. Mert iszonyú sokat tanultam, meg ötleteket szereztem az általam fordított költőktől. Mondhatnám, úgy meg is loptam őket. Igazából magamat, mert amit magyarra lefordítok, abból már önmagamtól lopok. És akkor kitaláltam, hogy ha nem lehet fordítani, akkor *írok* műfordításokat. Mert az egy műfaj. Nemcsak egy eredetinek az áttétele magyarra, hanem önmagában véve is egy olyan műfaj, mint egy zenekari műnek – mondjuk – a zongoraátírata. És elkezdtem írni. Sőt, eleinte azt a viccet is elkövettem, hogy fordításként közöltem olyan lapokban, amelyek hajlandóak voltak rá. Mert nem mind. A *Hitel*, tudom, hogy leközlte fordításként, a *2000* már nem. A *Holmi* meg jegyzetben közölte a leveletem, hogy ezek voltaképpen mégsem fordítások. De a trükk annyira sikerült, hogy sokan ma is azt hiszik, Sztyepan Pehotnij egy létező személy. Sőt, egy kiváló orosz filológust, Szőke Katalint sikerült is átvernem vele, mikor az első Pehotnij-verseket megmutattam neki, és közéjük betettem egy olyan verset, amelyik igazából oda készült, csak a saját nevemen volt. Akkor azt mondta, hogy ezek mind utánzások, utánérzések. Ez egy nagyon rossz orosz költő, és mindenkinek az epigonja. Ez a vers, ez igen, amit te írtál. Ez jó. És akkor mondtam, de hát ezeket is én írtam! Meghökken, elolvasta még egyszer, és úgy már egészen más volt. Mert akkor már nem egy orosz költő epigonizálja a többit, hanem egy magyar költő utal bizonyos orosz alapművekre. Mert az egész azon alapul. A *tengerhez* című vers („Tenger, te szüntelen idegroham...”) a Puskin-versre utal, de a Puskiné úgy kezdődik, hogy „Isten veled, szabad elem!” – tehát annak az ellentétbe fordítása. Vagy a *Szigetekre szánom*, a Bloknak *A szigetek*en című versére való ironikus – hát nem is ironikus – egyszerűen utalás. És még valami. Én, úgy látszik, 1991-re – 20 évvel azután, hogy egy évre kiutaztam Leningrádba – érleltem meg azt az élményanyagot. Magának az őszi-téli városnak a képét, az akkori szovjet életnek a nyomorúságát, sok mindent, amihez valóban idő is kell. Amiről nem is lehetett volna korábban írni, mert nem lett volna olyan folyóirat, amelyik ilyen verseket megjelentetett volna. És amikor az ember már túl van ezen, akkor lehet ezeket a verseket megcsinálni. Tehát az 1971–1972-ben átélt élmények, az akkor megismert Leningrád érlelődött meg bennem. Az akkori Leningrád, ahol akkoriban a *Rubljov* filmet játszották, meg Paradzsjanovtól az addig betiltott filmjeit. Egy furcsa enyhülési időszak volt ez abban az országban. A Koszigin-korszak volt, amely csak 1-2 évig tartott. S az akkor megismert orosz és

zsidó barátaim. Főleg a zsidók (Rittersporn Gábor révén, akit már említettem), akik már eleve üldözöttek voltak a hivatalosan is antiszemita rendszer nevében. Ők voltak azok, akik gépírásban terjesztették Mandelstamot. Én ott olvastam először. Meg Brodskijt. Brodskijnak a *Post aetatem nostram* című versét, amely aztán a fordításkötetnek a címadó verse lett, ott olvastam először. Meg is írtam egy versben, kevés élményverseim egyikében (*Post aetatem vestram*). Tehát nekem hatalmas élményanyagom volt, amit aztán évekre eltemettem, mert úgy éreztem, hogy nem tudom használni. Évekig nem is foglalkoztam orosz irodalommal, hanem ezzel az átkozott *Kincskereső*vel, amit nagyon szerettem, de ma már tudom, hogy tévút volt. Nekem nem ezt kellett volna csinálnom. Ezt más jobban tudta volna csinálni, én meg mást tudtam volna jobban csinálni, csak nem csinálhattam volna. És 1991-ben egyszer csak felbukkant az, hogy Sztjepan Pehotnij, ami a nevemnek a tükörfordítása oroszra. És akkor kapásból megírtam, azt hiszem 10-11 verset. Soha nem volt velem ilyen életemben. Azt hiszem, egy hét alatt megírtam hetet, vagy hatot legalább, itt, Szekszárdon. S azután még a többi hozzá. Ezek be is kerültek a *Farkasok órájába*. Aztán, furcsa módon, 1993 elején még hozzájuk írtam hatot, aztán meg még egyet. Az már megint egy más pasas lett. Az már a moszkvai puccs utáni időeknek az orosz költője, amihez már nem volt élményanyagom. Az itthoni élményanyagaim voltak meg hozzá. A taxis blokádnak, az Antall-kormánynak, meg a mit tudom én. Ezek. De itt már ne menjünk bele semmi napi dologba. Éppen azért is tettem át mindent orosz környezetbe, hogy ne legyen benne semmi napi aktualitás. Mert úgy érzem, hogy azért ezt fel kell dolgozni magunkban. Ezt a negyven évet. Meg az oroszoknak a maguk hetven évét. Mert a jelenlegi feldolgozás – a maffiaharcokkal meg egymás gyalázásával – nem a legszerencsésebb módja. Talán az jobb, ha versekben dolgozzuk fel. Iróniával, de megbocsátó iróniával. És egy icipici szeretettel is. Azzal talán jobban túl tudjuk tenni magunkat rajta, meg talán jobban tovább tudunk menni. Azt hiszem, hogy ez valahogy bejött, mert – furcsa módon – olyan embereknek is tetszik, akiknek fogalmuk sincs Oroszországról. Egy svájci pasastól kaptam levelet, hogy felfedezett most – nem tudom, 70 éves korában – mint költőt... Pehotnijt, hogy ki ez, meg hogy van ez? Pedig nagyon jól tudom, az utalásoknak a harmadát vagy a kétharmadát nem is értheti. Arról van szó, hogy itt valamitől szabadulnom kellett. Egy olyan örökségtől, ami szellemi örökség is. Amit átéltünk, amiben hittünk. És ettől csak úgy lehet szabadulni, hogy nem nevetségessé tesszük, hanem a saját gyengeségünkkel együtt [...]. Nem tudom. Ezt szinte csak most találtam ki, úgy hogy magam sem tudom, mennyire igaz.

katlanából ránk borult a szenny. / Tedd le a tollad! Torkig ér a menny.” *Nem tudom, mikor született ez a vers, nyilván nem ma.*

 - '90 őszén.

 - Mennyiben érvényes ez ma költői magatartásként?

 - Ezt 91-ben írtam, amikor Hodaszevicset fordítottam, immár másodjára. Az első adagot egy évvel előbb megcsináltam. Utolsó emigrációs éveiben ő abbahagyta a versírást. Nem tudom... Én ezzel nem azt akartam megírni, hogy én most abbahagyom. Erről igazából már nem tudok beszélni. Itt inkább az volt az érdekes, hogy én magam se vettem észre, hogy egy poént majdnem elmulasztottam. Azt, hogy a *mennyet* és a *szennyet* felcseréljem. Erre pont Szőke Kati figyelmeztetett, és ezért hálás is vagyok neki. Pont ő, aki a Pehotnij-verseket először orosz epigon költő verseinek tartotta. Nem tettem le a tollat. És most egyedül ez tart életben. Mert nagyon rossz állapotban vagyok amúgy. Nem is annyira fizikailag, mint lelkiileg. Még nagyon kínos dolgok várnak rám. És amikor leülök az írógéphez pár órára, akkor erről meg tudok feledkezni. Talán ez életben is fog tartani. Ennyi.

(Az interjú 1994 nyarán készült, Szekszárdon, a költő húgának a lakásán, megjelent a **Tiszatáj 1997. szeptemberi** számában.)

(A **Baka István művei. Publicisztikák, beszélgetések** című kötetből)

[← Előző oldal](#)

Következő oldal →